

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 359.

92de Møde.

Torsdagen den 6te Juni.

(Fortf.)

Finansministeren: Ifølge den Maade, hvorpaa jeg agter at udtale mig om den foreliggende Paragraph, havde jeg ønsket at afvente den nærmere Motivering, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te District (David) maatte have givet. Jeg skal imidlertid nu tillade mig foreløbig at anføre, hvad jeg troer at burde bemærke i Anledning af Udvalgets Forslag, som det har fastholdt ogsaa ved denne Behandling. Det vil være i det ærede Things Grindring, at jeg under Sagens 1ste Behandling allerede udtalte mig mod det Forslag, som Udvalget havde gjort om, at fast Ansættelse i Statens Tjeneste skulde være det betegnende Moment for Pensjonsberettigelsen istedetfor Kongelig Ansættelse, som var lagt til Grund i Udkastet. Idet jeg skal tillade mig, at henholde mig til hvad jeg saaledes allerede har udviklet, skal jeg kun tilføje enkelte Bemærkninger. For det Første troer jeg, at den Discussion, som fandt Sted, efterat jeg havde Ordet om dette Spørgsmaal, allerede vil vise, at det ikke var uden Grund, naar jeg antog, at det var mindre betegnende, hvad det ærede Udvalg har foreslaaet at fastsætte som Definition paa den Embedsansættelse, som skulde give Pensjonsberettigelse, end det, som Udkastet indeholder, thi det forekommer mig, at flere Uttringer under Discussionen noksom viste, at der i saa Henseende fandt en temmelig stor Uklarhed Sted, idet der var enkelte af de ærede Talere, som saaledes i Anledning heraf meente, at Underofficerer og Soldbetjente og flere, som hidtil ikke have været pensjonsberettigede, skulde medtages ved Udvalgets Forslag, hvilket hverken Udkastet eller Udvalget har tilsligt. Men det forekommer mig endvidere, at det bestyrkes ved den ærede Ordførers eget Foredrag, thi den ærede

Ordfører fremhævede, som Argument mod Udkastets Forslag, at det tilsligtede at formindske det kongelige Prærogativ, og at i Henseende til Embedsmændenes Ansættelse vilde det isafald, naar man i Fremtiden vilde indskrænke Antallet af de kongelig ansatte Embedsmænd, have den Følge, at det kongelige Prærogativ forsaavidt blev indskrænket. Jeg maa dertil bemærke, at det har upaatvivleligt ikke været Grundlovens Hensigt ved den paagældende Paragraph, nemlig § 22, som siger, at Kongen besætter alle Embeder i samme Omfang som hidtil, derved at statuere som en ufravigelig Regel, at alle de Embedsmænd, som for Tiden have kongelig Udnævnelse, for Fremtiden skulde beholde den, og at der kun deri kunde gjøres Forandring under særdeles paatrængende Omstændigheder, fordi en saadan Forandring skulde betragtes som en Formindskelse af det kongelige Prærogativ. Den følgende Passus i den nævnte Paragraph, hvori det udtrykkelig hedder, at Forandring heri kan skee ved Lov, viser jo ogsaa dette; men jeg troer ingenlunde at man er berettiget til i Almindelighed at betragte de Indskrænkninger i saa Henseende, som kunne finde Sted af finansielle eller administrative Hensyn, som nogen Indskrænkning af det kongelige Prærogativ. Saadanne Indskrænkninger bør vistnok ordentligviis kun finde Sted, naar dertil er særdeles Anledning; men jeg tillader mig at troe, at en saadan Anledning er tilstede ikke blot i de Tilfælde, som af Udvalget er antydet, nemlig som en Følge af Embedernes Overgang til communale Bestillinger eller deslige. Jeg troer, at Hensynet til at formindske Antallet af pensjonsberettigede Embedsmænd er af ikke ringe Bigtighed, og det forekommer mig, at dette Hensyn allerede maatte være fuldkommen tilstrækkeligt til at begrunde en Lov derom. Noget Lignende er ogsaa antydet af Udvalget ved den nu optagne 2den Passus, men alligevel maa jeg bede vel